

Aby naša práca bola staraním sa o svet a blížnych

Tohoročný sviatok práce nás podnecuje k tomu, aby sme sa zamýšľali nad rôznymi skutočnosťami a aspektami, ktoré koronavírusová kríza vyniesla na povrch: že na svete žije mnoho dobrých ľudí, že pokrok musí ísť ruka v ruke s takým podmanením si prírody, ktoré zároveň vyjadruje i úctu, že sme závislí jedni od druhých, že sme zraniteľní a že spoločnosť, aby bola ľudská, musí byť solidárna.

01.06.2020

V reakcii na pandémiu vystupujú do popredia najmä profesie týkajúce sa starostlivosti o druhých. Slová vzťahujúce sa k „starostlivosti“ zaujímajú popredné miesta v titulkoch správ: sprevádzať, plakať, chrániť, načúvať... Táto situácia nás núti premýšľať o zmysle a dopade akejkoľvek práce. Určitým spôsobom lepšie chápeme, že služba je dušou spoločnosti, čo dáva zmysel i samotnej práci.

Práca je viac než iba potreba alebo produkt. Kniha Svätého písma, ktorá popisuje počiatky ľudstva, poukazuje na to, že Boh stvoril človeka, aby pracoval a staral sa o svet (porov. Genezis 2,15). Práca nie je trestom, ale prirodzenou situáciou človeka vo svete. Prácou si vytvárame vzťah s Bohom i s ostatnými a každý sa

vďaka nej môže lepšie rozvíjať ako človek.

Príkladné reakcie tolkých profesionálov – veriacich i neveriacich – tvárou v tvár pandémie ukazujú túto dimenziu služby a pomáhajú uvažovať nad tým, že konečným príjemcom akejkolvek úlohy alebo práce je niekto s konkrétnym menom a priezviskom, niekto s neodňateľnou dôstojnosťou. Každá vznešená práca vedie v konečnom dôsledku k úlohe *starostlivosti o ľudí*.

Keď sa snažíme pracovať dobre a s otvorenosťou voči blížnym, získava naša práca, nech už je akákoľvek, úplne nový zmysel a môže sa tak stať cestou k stretnutiu sa s Bohom. Vkladať veľa dobra do práce, aj do tej rutinnejšej, zahŕňa perspektívu osoby, čo je perspektíva služby, ktorá presahuje iba samotnú vidinu príjmu.

Rovnako ako to bolo v
ranokresťanských časoch, je aj teraz
veľmi cítiť potenciál každého laika,
ktorý sa snaží byť svedkom evanjelia
medzi svojimi kolegami tým, že
zdieľa pracovné nadšenie,
odhodlanie a ľudskosť uprostred
momentálneho utrpenia
spôsobeného pandémiou a neistou
budúcnosťou.

Každý kresťan je „Cirkvou“ a napriek
svojim obmedzeniam môže v spojení
s Ježišom Kristom priniesť Božiu
lásku „do krvného obehu
spoločnosti“, povedané prirovnaním,
ktoré používal sv. Josemaría Escrivá,
ktorý hlásal posolstvo o svätosti cez
profesionálnu prácu. Aj našou
prácou a našou službou môžeme
sprítomňovať starostlivosť Boha o
každého jednotlivca.

Oslava 1. mája je aj záujmom o
budúcnosť, o pracovné neistoty v
krátkodobom či strednodobom

horizonte. My katolíci sa so zvláštnou silou utiekame k príhovoru svätého Jozefa Robotníka, aby nikto nestratil nádej, aby sme sa dokázali prispôbiť novej realite, aby osvietil tých, ktorí musia rozhodovať a aby nám pomáhal pochopiť, že práca je pre človeka a nie naopak.

V nadchádzajúcich mesiacoch alebo rokoch bude dôležité „pamätať“ si to, čo sme prežili, ako o to prosil pápež František a pamätať si, ako „sme si uvedomili, že sme na rovnakej lodi, všetci krehkí a zmätení; ale zároveň dôležití a potrební, všetci povolaní k spoločnému veslovaniu“.

Nech nás tento 1. máj vedie k túžbe, aby znovuzískaná sloboda po skončení obmedzení bola naozaj slobodou „v službe iným“. Práca sa potom stane, ako to bolo v pôvodnom Božom pláne od počiatku, záujmom o svet na prvom mieste záujmom o ľudí, ktorí ju obývajú.

Mons. FERNANDO OCÁRIZ, prelát
Opus Dei

zdroj: Katolický týdeník

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/praca-starat-sa-o-svet/](https://opusdei.org/sk-sk/article/praca-starat-sa-o-svet/)
(08.03.2026)